

EL CÀSTIG D'EN PERET

PER ENRIC BOSCH i VIOLA

(D'un llibre en preparació)

ERA el nostre heroi un veritable model de rodalles-totes i, com altre don Joan, podia vanagloriar-se d'haver tingut més xicotets ell sol que tot un destacament de soldats en ciutat provinciana. En Peret era sastre d'ofici i àdhuc tenia algun quartot heretat dels seus pares. De petit ja se li veia de seguida que un cop home fet seria les set plages d'Egipte per les dones, puix portava sempre de cancarunell totes les noies del barri. Quan aquestes jugaven a juli o a la cuít o als quatre cantons, En Peret sempre hi era invitat. Sense ell, semblava que no hi havia festa. I això de veure's volgut, amoixainat i preferit, fóu el seu orgull i façona el seu caràcter. En Peret, avesat a ésser alabat, distingit i preferit, no pogué mai determinar-se per ningú. Somreia a totes, ballava amb totes i a totes les portava enganyades i contentes. Perquè, això sí, de paraules dolces i de lletra menuda, en tenia més que el Narro i les Beceroles junts. Ben vestit, de bon humor, guapot i amb elegància natural, fóu el gallet del poble i la seva fama s'estengué pels pobles dels rodals on anava a treballar a temporades. Intentà alguna vegada de tenir xicota inamovible i hom el veia qualques setmanes al costat d'una joveneta que, càndida com una coloma, res no sospitava del malastruc esparver. Ell mateix, sovint, es feia l'il·lusió de que aquell prometatge era el definitiu; però, sense com qui diu donar-se'n compte, unes vegades per por de malbaratar amb un vulgar casori la seva fama d'home irresistible; altres perquè, en mig del suposat engrescament, la vista se li esgarriava topant amb uns ulls encisers i una boca petonera d'una nou trobada, tot se n'anava en orri i tornava saber-se sol.

Així passaren anys i més anys i En Peret ni se n'adonava solament. Ara tenia entretinguda la Júlia i sentíeu dir que el casament era cosa feta, quan l'endemà l'arplegaven amb l'Araceli, aquella xamosa modista de sota les voltes. Així com el don Joan de Zorrilla recorregué amb els seus amors tota l'escala social, el nostre Peret seguí amb les seves trifulgues amoroses tots els estaments. Passaren pel seu repertori la bacallanera, l'enfranquidora, la camisera, la gallinaire, la sastressa, la melindrosa botiguereta i la primparada i bufona filla del rellotger del cantó.

Això, en quant als amors lícits. Més d'una casada capverd i tot un estol de vídues inconsolables, havien sucumbit a la mirada fascinant i a la desimboltura del nostre protagonista.

Dels vint als quaranta anys, sense adonar-se de que passava el temps, lluí per totes les sales de ball i per tots els envelats de poble la petulància del seu bigoti, la insolència de les seves mirades i la plagassitat de la seva verba. Comen-

çava a ballar al primer vals i ja no se'n deixava fins l'últim. Hi havia que veure'l gronxant-se ballant l'americana, botant com un llagost en ballar el «pilée», presumint-se en un xotis o fent remoli en un vals! I en els intermedis!... Era qüestió d'escoltar-lo amb la seva fraseologia pintoresca. La seva conversa era sempre picant i de doble sentit. S'hi plovia com a Can Ferradura! Doncs, bé; com més atrevit era el seu llenguatge i més grosses les gatades que contava, més partidaris tenia. Tot se li perdonava en gràcia a les seves gràcies (?) i a la seva figura atraient. En aquests vint anys de ballaruga, el nostre dansari ballà amb les de la seva joventut i després amb les llurs filles. I aquelles que de fadrines li guardaven alguna rancúnia per les seves malifetes, ara el perdonaven generosament en veure'l, ja casades i emmainadades, ballar amb les noies llurs.

Un dia, el nostre Peret es va eclipsar. La temporada passada a fora es va allongar i el nostre heroi no compareixia. Va saber-se al cap d'un temps que, arplegant un bon partit i fent un atur en la seva ja llarga vida de calavera, s'havia casat amb una pubilla de quartos i que tenia un establiment en tota forma. Difunts els sogres, En Peret decidí de venir-se a establir al poble teatre de les seves gestes i bressol de la seva infantesa. Quina curiositat en saber-se la notícia! Quin traüt de fadrines i casades curioses per a conèixer l'afortunada rival que les hi havia robat el galan de llurs ensomnis! A jutjar pel bon gust d'En Peret i per la mestria que posava en les seves coses d'home experimentat, totes les femelles desairades estaven cobejoses de saber al fi qui era l'esclavitzadora del seu frustrat amant, la qual suposaven arrogant i bella com la formosa Dido, la cèlebre germana del rei Pigmalí.

Tot arriba en aquest món, i el dia en què pogué satisfer-se aital curiositat per part de les dones també arribà. Desil·lusionat, lector, que no seràs sol a desil·lusionar-te. La dona que captivà En Peret, no té res de bella. Es lletja i mal girbada com un gendarme; té una veu harmoniosa com un lladruc de gos i és tan neta i curiosa com una mosca. No contrastant, el més deliciós de la dona d'En Peret és la suavitat del seu gènit. Una mula guita, comparada amb ella, resulta una miniatura.

Aquell seguit constant d'aventures ja veieu en què ha vingut a parar. El nostre protagonista no ha disfrutat ni un sol dia de pau matrimonial. Té qüestions amb la muller cada moment; si vol menjar ha de coure's la vianda, i fins hi ha qui assegura que també ha de fer-se el llit i esterrear les rajoles.

En això vénen a parar molts dels que havem conegut de tenorios irresistibles.

